

Slovenčina môjho Antona

Slovenčina môjho Antona.
Utajená Slanica
v živej vode.
Zvlnená chvením pri brehu
šepká mi dôverne.

Dych milovanej za chrbtom.

Oravský pramienok.

... a pútniček zišiel na dolnú zem,
zostúpil
do rieky
v ukrytej krajine ...

Počala mu Ľudevíta.

Koľkožekrát zložil klobúk
velebný pán Bernolák z Čeklísa
kostolíku na vršku v Senci
cestou do Trnavy,

už nespočítaš.

A keď prišiel ten čas,
čo sa nedá odrieknuť,
len v pokore uložiť svoje kosti
ako všetky svoje lásky,
dolná zem zavoňala
ešte raz.
Naposledy.

Igric sa rozspieval
A sial slová,
za neho.
V lužnom lese
na Záhorí,
zakorenený len do piesku,
dotkol sa slnka
i polnočnej oblohy
Ján Hollý.

Koľko prahov sme prekročili odvtedy
V Prahe, Budapešti, vo Viedni,
len Váh to vie.
Z diaľky uvidíš krajinu
slovom vyváženú

na váhach
hôr a roviny.
Ako ženu,
milú
s rozkrojenými perami
slovenčiny.
Kde si ?
Samé samohlásky,
bez spoluhlások
v tvojom denníku.

Jozef Fedor
(Báseň prednesená z príležitosti udelenia
čestného názvu Gymnázium Antona Bernoláka)